

Парафіяльна листівка 98

II Неділя Великого Посту 16.03 - 23.03.2014

Розклад Богослужінь:

Понеділок	– 8. ⁰⁰ год.
Вівторок, Четвер, Субота	– 18. ⁰⁰ год.
Середа, П'ятниця	– 8. ⁰⁰ і 18. ⁰⁰ год.

Неділя: 23 березня 2014 р. – III Неділя Великого Посту

8.⁰⁰ год. – Розарій

8.³⁰ год. – Поклоніння Пресвятим Дарам.

Св. Меса – 9.⁰⁰ і 11.⁰⁰ год.

- Гірки Жалі – Середа, Субота, Неділя.
- Хресна Дорога – П'ятниця.
- 19 березня (середа) – Урочистість св. Йосипа, обручника ПДМ.

Катехези: Субота: 11.⁰⁰ год. – дорослі.

16.⁰⁰ год. – діти.

Неділя: Молодь після Св. Меси о 11.⁰⁰ год.

Парафіяльний Відпуст (Храмове свято): 24 березня - 18.⁰⁰ год.

Біблейський коментар на II Неділю Великого Посту

...який спас нас і покликав святым покликом. .. (2 Тим 1,9)

Теоретично, всі згодні зі святим Павлом у тому, що ми покликані до святості. Проте якщо по дорозі на роботу ми в час пік потрапляємо в затор, якщо сваримося з кимсь із домашніх або з начальством, якщо в черговий раз впадаємо в той самий гріх - впевненість у тому, що святість нам доступна, слабшає.

Але прочитаємо ще раз вислів Павла. Це Бог покликав тебе до святості. Він зробив це не тому, що ти здатен на великі вчинки, і тим більше не тому, що ти вже щось зробив, але «за власним рішенням» (2 Тим 1,9). Таким є Його задум.

Ми часто сприймаємо Божий задум як перелік того, що маємо зробити: служити нашим рідним і близьким, братам і сестрам із парафіяльної спільноти, регулярно молитися, сповідатися, ділитися своєю вірою. Усе це, звичайно, добре, і в усьому цьому ми повинні шукати Божого керівництва, але це лише малесенька частина великого Божого задуму - наповнити тебе божественним життям і допомогти ввійти у небесну славу!

Освячення - це не тільки завзята праця над своїм характером, а ще й радісне споглядання заходу сонця, міркування про Божу доброту, почуття насолоди від спілкування з близькими, слухання гарної музики. Адже, по суті, святість — це

таких тенденціях як занижене почуття власної вартості, надуживання різного роду субстанціями (алкоголь, наркотики), порушення харчування, втрата сенсу життя, хаос в системі вартостей, духовний голод. Прагнучи створити ідеальну людину ідея самореалізації будить чудовисько, що в ній спить.

Чи не перед такою «цивілізацією смерті» остерігав нас Йоан Павло II, коли говорив, що «вона поширюється внаслідок сильних культурних, господарських і політичних тенденцій, що виражають концепцію суспільства, у якому головним критерієм є успіх»? Чи не живемо у такому суспільстві?

Постає питання, якщо так легко розпізнати ідею самореалізації, чому світ піддається її тиску і залишається зачарований нею? Один з канадських філософів, Чарльз Тейлор, зазначає, що ідея самореалізації містить в собі моральний ідеал, який залишається завжди актуальним. Моральний ідеал при цьому означає те, чого ми повинні прагнути. Прагнення жити краще є мотором діяльності людини. Натомість змістом – є її прагнення. Однак прагнення не низькі і зосереджені тільки на собі, а ті, які змушують переступити через себе. Якщо людина здатна «збирати» зірки, то сама захоче стати зіркою. І тоді особа закривається в пастці безплідного шукання самої себе.

Як розірвати це зачароване коло, в якому перебуває велика кількість молодих людей? Використовуючи досвід фахівців можна сказати, що дозрівання людини відбувається в процесі триступеневого діалогу людини з оточуючою дійсністю. Якщо перед нами постає проблема, то ми спочатку її називаємо, потім спів ставляємо її з нашими життєвими цінностями, і врешті, даємо якусь моральну відповідь.

Зазвичай, молодь затримується на першому етапі. Бачимо опис моральних дилем, але далі руху немає. Немає співвідношення їх з успадкованими традиціями і цінностями. Причин цього є багато. Але не можна мовчати про провину сучасної поп-культури, яка пропагує відступ від традиції і авторитетів. Тому відповіді молодих людей на проблеми є зазвичай наслідуванням поведінки запропонованої їхніми однолітками, а не самостійним зусиллям.

Є одне питання яке має стати головним критерієм наших виборів. Обираючи щось, чи хотів би я, щоб тим самим принципом керувались всі люди на землі? Можливо, це питання не розв'яже всіх наших проблем, але сприятиме розвитку в нас емпатії (вміння співпереживати). Здатність до емпатії є підставою гармонійного життя людей. І одним з найважливіших кроків, необхідних для розв'язування людських конфліктів, здатності пробачення кривд і примирення. Завдяки раціональному мисленню і емпатії можна затримати поширення в сучасному світі нарцисизму. Оскільки йому притаманний патологічний брак емпатії щодо інших людей.

о. Леонід
Настоятель парафії

глибока впевненість у тому, що Бог завжди перебуває поруч із тобою незалежно від обставин.

У Бога є задум для твого життя - привести тебе до святості. Він продумав усі деталі, тому не турбуйся про них. Про деякі майбутні кроки ти довідаєшся завчасно, але частіше Господь буде освітлювати твій шлях рівно на один крок вперед. Будуть і такі події, значення яких ти зрозумієш лише через багато років або переступивши поріг вічності. Довірся Господу - досконалому Будівничому твого життя. І кожен твій крок, незалежно від того, вважаєш ти його перемогою чи поразкою, буде наближати тебе до святості!

«Отче, дякую Тобі за життя, до якого Ти мене покликав. Даруй мені благодать довіритися Твоєму задуму. Роби і мене святим, як Ти святий.»

Не можна зрозуміти християнина без Церкви

Покора, вірність і молитва за Церкву складають основу нашої церковної приналежності - констатував Папа під час ранкової Євхаристії, яку звершив в Домі Святої Марти. Святіший Отець підкреслив, що не можна жити з Ісусом без Церкви, йти за Ісусом поза Церквою, любити Ісуса без Церкви.

Свої думки Папа побудував відштовхуючись від читання (2 Сам 7,18-19.24-29), постаті царя Давида, як того, який розмовляв з Богом, так як син з батьком. Навіть якщо Бог не приймає його прохання, Давид цю відмову приймає з радістю. Святіший Отець вказав на його сильне відчуття приналежності до Божого Люду і поставив питання про наше відчуття приналежності до Церкви, відчувати себе з Церквою і в Церкві.

«Християнин не є особою, яка, отримавши Хрещення, йде потім своєю дорогою. Першим плодом Хрещення є приналежність до Церкви, до Божого Люду. Не можна зрозуміти християнина без Церкви. Тому великий Папа Павло VI сказав, що безглуздом є відкидання себе від любові Христа і любові Церкви, слухання Христа, але не Церкву, перебування з Христом на маргінесах Церкви. Так не можна. Це абсурдна дихотомія. Ми отримуємо євангельське послання в Церкві, а нашу святість, нашу життєву дорогу ми реалізуємо в Церкві», - констатував Папа Франциск.

Святіший Отець зазначив, що «sensus Ecclesiae» - «почуття віри» це саме чути, думати, хотіти в межах Церкви. Зазначив, що існують три стовпи цієї приналежності, цього співпереживання з Церквою.

Першим є **попора**. «Особа, яка не є покірною, не може відчувати з Церквою, така особа буде чути лише те, що їй подобається. Таку покору ми бачимо в Давиді: «Ким я є, Господи мій, Господи, і чим є мій рід». Він має свідомість, що історія спасіння не розпочалася від нього і не закінчиться з ним, коли помре. Ні, тут йдеться про цілу історію спасіння: ось я приходжу, Господь мене бере і Він спричиняє, що йду вперед, а потім кличе тебе до себе, і історія триває далі. Історія Церкви розпочалася перед нами і продовжуватиметься після нас. Покора: ми є малою частиною великого Люду, прямуючого Господньою дорогою», - зазначив Папа Римський.

Другим стовпом є **вірність**, яку потрібно поєднувати з покорою. «Вірність Церкви, вірність її навчання: вірність Credo; вірність доктрині,

збереження цієї доктрини. Покора і вірність. Також Павло VI нагадав нам, що ми отримуємо послання Євангелія як дар і ми мусимо його передавати як дар, але не як щось наше: це є отриманий дар, який ми даємо далі. У цьому переданні потрібно бути вірними, оскільки ми отримали і мусимо передавати Євангеліє, яке не є нашим, яке є Ісусовим, і не можемо - як говорив Павло VI ставати панами Євангелія, власниками отриманої науки, щоб її використовувати так, як нам подобається», - підкреслив Святіший Отець.

Папа Римський вказав, що третім стовпом є **молитва за Церкву**. Він заохотив молитися в цьому намірі Вселенської Церкви не тільки публічно під час Літургії, але також в родині і приватно. «Нехай Господь нам помагає йти цією дорогою, щоб поглибити нашу приналежність до Церкви і наше відчуття себе з Церквою», - закінчив свою проповідь Папа Франциск.

«Боюся дорослішати!» (Продовження)

Зазвичай, коли хтось не досягає визначеної мети, то має народитись почуття провини, а не сорому. Це натуральна і здорова реакція, бо почуття провини вказує на помилку, і одразу пропонує дороги виходу з проблеми. Таким чином стає позитивною мотиваційною силою. Однак, якщо на цьому місці з'являється сором, то людина стає паралізована, поринає в безнадію і безплідне «колупання» в собі. Тоді вона закривається на позитивні можливості подолання кризи.

Розглянемо це на прикладі. Якщо студент не здав іспит, то нормальною реакцією буде така: «Не вдалося здати іспит, тож наступного разу намагатимусь підготуватись краще». Це говорить почуття провини. А сором «говоритиме» так: «Не вдалося здати іспит. Ти ні до чого не здатний, і взагалі, жодних надій на покращення немає».

Слід додати, що також негативний вплив йде на позитивні емоції. Якщо людині вдається зробити щось добре, то вона замість мобілізації до подальшого розвитку, створює навколо себе кокон пихи. Це поступово призводить до самознищення. Цьому є підтвердження реалій нашого сучасного світу. Відбувається занепад або втеча від почуття провини і гріха. Живемо у суспільстві, у якому можемо сказати, що з кимсь не погоджуємось, але вже не можемо сказати, що ця людина помиляється, а тим більше, чинить зло. Ми робимо спроби уникнути розкаяння, докорів сумління, відповідальності і потреби відшкодування кривди. Ця ситуація є наслідком морального релятивізму і хаосу в світі вартостей, за які відповідальні не теперішня молодь, а попередні покоління.

Сучасний моральний релятивізм найкраще виражає ідея самореалізації. Згідно неї, кожна людина має право жити згідно свого поняття «правильно». Головне – залишатися вірним собі. Ніхто не має права накидати їй вартості, якими має жити, а ті, які вона вже визнає, не обговорюються. Ця ідеологія ставить в центр людське «Я», при цьому виключені які-небудь обов'язки суспільні, політичні або релігійні. Однак, ця ідеологія не витримує критики сама в собі. Такому «Я» загрожує врешті-решт пустка. Це потім має прояв у